

מערכת קרקע במלחמה אטומית

גנרל-צבא המילטון ה. האוז

כתיבתה של מסכת שתהיה באמת ראויה לנושא המוגדר בכותרתו של מאמר זה — הריהי דבר החורג בהחלט מתחום יכולתי. במרוצת השנים האחרונות ניסיתי לכתוב מסה מעיניו של שלוש פעמים — ושלוש פעמים העליתי חרס ביד. ומכיון שלא ראיתי מישהו עושה נסיון אחר לדון בכתב בנושא זה — פרט לנסיונות, מדי-פעם, של „מוסף-יום-א“ לעתון ח'כוב וזאת בגישה עתונאית — הריני מסיק מכך שכל מי שנאבק עם רעיון זה נקלע לאותו מצב שהיה מנת-חלקי מדי-פעם: מצב בו הנך מתנגש בשאלות רבות-התחתיים ומכבידות — שאלות רבות-מדי, שאין בפיך מענה עליהן.

אפשר כי הטעות הרגילה היתה שניסינו להוכיח כי כוח שהוא בעל ממדים, ציוד ותכונות כאלה-וכאלה, יכול להילחם בקרב-קרקע במלחמה אטומית — ולזכות בו. ולהוכיח דבר כזה — נראה כי זהו מעשה רב-מדי מכדי שיוכל להעשות בכוח מוחו ומחשבתו של איש יחיד; וביחוד לנוכח העדרו המוחלט-כמעט של נסיון אנושי בתחום זה. בכל דברי-הימים פוצצו רק שני „ראשי-נפץ“ אטומיים בעת-מלחמה: שניהם שוגרו אל מטרם בדרך האוויר, מטוח רחוק מאוד, על-ידי כלי-טיס גדולים, והוטלו על מטרות אסטרטגיות מובהקות. קשה מאוד היה לכתוב ולבסס ספר המכיל הלכה נכונה על אודות טקטיקת שרינו, למשל, אילו סיפקה לנו ההסטוריה הצבאית לא יותר מאשר תיאור של קרב ללא-התנגדות, שאסרו שני טנקים מיושנים, על מטרות שאינן מהמקובלות בשדה-הקרב — ובמסיבות מיוחדות-במינון.

ננסה-נא, על כן, לא-רדוקא להגיע אל פתרון קובע-מסמרות — כי אם, פשוט, להאיר את הבעיה הארה כלשהי. אותה מידת-„תאורה“ שאולי תושג על-ידינו תהיה טקטית ולא טכנית. הצדדים הטכניים אמנם חשובים הם, וקשים במידה מספקת, אך הרי עליהם בכל זאת יודעים אנו לא מעט. אולם מעט מאוד ידוע לכן — אם ידוע בכלל — על אודות הטקטיקה האטומית; ברם אף זו חשובה — וסבורני כי היא קשה אפילו מן הצד הטכני של הבעיה.

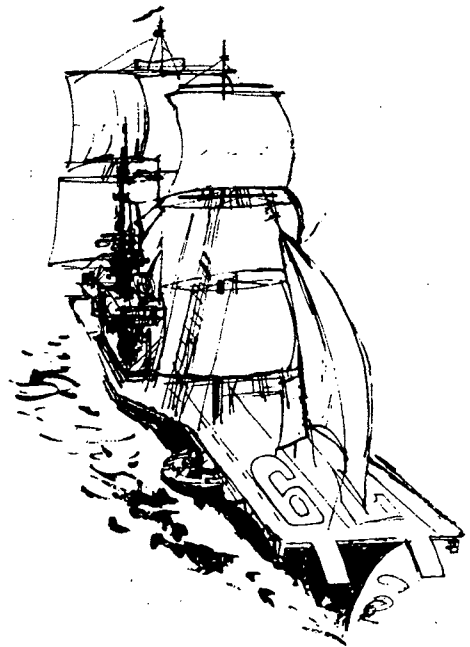
נגביל את דיוננו כאן לקרב הקרקע במלחמה אטומית — ולא ניכנס לתוך הויכוח בשאלה אם התמודדות חדשה, באם תבוא, תהיה אטומית או „מקובלת“. סבורני כי עלינו להודות בכך שטבעה של מלחמה חדשה — לא ניתן לחזותו מראש; שיתכן מאוד כי זו לא תהיה מלחמה אטומית — אולם, מאידך גיסא, עלולה היא להיות כזאת; ושעלינו להיות מוכנים לעמוד לפני כל אחת משתי האפשרויות.

וכן שימו-נא לב לכך כי הנושא הוא מערכת-קרקע במלחמה אטומית — ולא השימוש הצפוי לחיל-צבא בה. קיים כאן הבדל באורח-המחשבה ובגישת-היסוד. הבעיה אינה כיצד לנמק את הצורך בחיל-צבא במלחמה אטומית (דבר השנוי במחלוקת בין הזרועות של הכוחות המזוינים בארה"ב, ולא ביניהם בלבד!) — אלא כיצד להילחם באופן הטוב והתכליתי ביותר בקרב שתוצאותיו, תקבענה איזה משני הצדדים ישלוט על אותו חלק מפני כדור-הארץ עליו מתנהלת ההתמודדות. עלינו להתחייב מראש על כך שאם יוכח ביחס לשיטת-מבנה-ופעולה כלשהי — ותהיה יוצאת-דופן ושונה משיטתנו הנוכחית ומהאמצעים הנקוטים בידינו כיום כאשר תהי — כי בה טמון המענה הקולע-ביותר לשאלה כיצד לנצח בקרב-קרקע זה, אמץ נאמץ לעצמנו שיטה זו, ותהיה-אשר-תהיה השפעת הדבר על מבנהו ואופיו של חיל-צבא כפי שאנו יודעים אותו כיום. מולטקה — הוא שאמר כי כל דבר במלחמה עשוי להשתנות ורק, התמורה, עצמה הנה חזיון-קבע.

בכל מקרה שצץ הנושא של „טקטיקה במלחמה אטומית“, משיבים קצינים תמיד במושגי תפעולם של דיביזיות „מקור בלות“ וצותי־קרב וגדודים „מקובלים“.

גם ההוראה בביה״ס לפיקוד־ומטה שלנו מושתתת על אותו „דגם“ עצמו. פרט למספר דברים בעלי תפקיד משני בלבד דבקים כל התמרונים העיקריים של חיל־הצבא של ארה״ב ב„דגם“ של מלחמת־העולם השנייה. אכן, „מזורקות“ לתוך התמרונים ברוב והירות „מהלומות אטומיות“ אחדות, אך לא נעשה אלא נסיון דל לבצע באורח מציאותי את התר־גולת של אתראה־לגייסות, של פינוי־נפגעים, הוצאת גייסות מתוך אזורי הנשורת, השתלטות על נוקיה־הפצוץ, וכי״ב. כן אין אנו מביאים בחשבון במידה מספקת כל־שהיא את רישומן הטקטי של מהלומות האויב עלינו־עצמנו; או את העובדה שלכל אחד מן הצדדים הלוחמים יהיו הרבה כלי־זין אטומיים (ולא מספר מועט — כפי שחשבו עד כה!). מדוע אין אנו מביאים דברים אלה בחשבון? התשובה היא: מכיון שאין הדבר ביכולתנו, שהרי אין בידנו האמצעים להתגבר על הקשיים הנגזרים עלינו על־ידי כל הדברים האלה.

שכן, המעשה שניסינו לעשותו הוא „לגזור בגזרה־חדשה“ חיל־שדה מקובל — למען יתמודד במלחמה שתהיה מאוד מאוד בלתי־מקובלת. אם נרשה לעצמנו מעט הגומה, הרי דומה הדבר כאילו ניסינו להפוך ספינת־מפרש תלת־תרנית לנו־



שאת־מטוסים — כשאנו מציידים אותה אמנם במונעים, אולם עם זאת עושים הכל כדי לודא כי תוכל עוד, בנסיבות מסוימות, לבצע הפלגה בעזרת מפרשיה. עתה שומה עלינו לחזור על דברים הברורים־מאליהם: ודאי, עלינו להיכון לנהל מלחמה שבה לא יפעלן כלי־זין גרעיניים. נוח ומועיל עדי־מאוד היה בשבילנו אילו יכולנו לפתח טיפוס יחיד של

למשל, דיביזיה שתהא מסוגלת לבצע באופן מתקבל־על־הדעת כל אחת משתי המשימות. ברם, השפעת פעלם של כלי־זין גרעיניים, שיופעלו ביד רחבה על גייסות־קרקע, תהיה כה כבירה, עד שנאלץ אני לפקפק אם אפשר יהיה לפתח כוח מסוג זה מבלי שיהיה — לפחות באחדים מחלקיו — בלתי־תכליתי בלוחמה „מקובלת“, ואולי בכמה מחלקיו האחרים — בלתי־תכליתי עדי־מאוד בלוחמה אטומית. מותר לנו לומר, שמבנהו הנוכחי של חיל־הצבא יוכל לענות, במידה מסוימת של יעילות, על דרישותיה של מלחמה „מקובלת“; שהרי הנסיון בסוג זה של מלחמה הוא שעיצב את דמותו הנוכחית של צבאנו. אולם אין זה מן התבונה להניח כי מבנה זה־העצמו יהיה בכלל בר־שימוש במלחמה אטומית. אולי אראה כטורח יתר־על־המידה להור כיח את טענתי בנקודה זו; אך הבה ונתאר לעצמנו כי עליך, הקורא, הוטל להיות מפקדה של דיביזיה־מוגברת. אתה מנהל קרב שבו יהיה ביכולתו של כל־אחד משני הצדדים להפעיל נגד יריבו, נאמר, ששה או שמונה — או אף יותר — כלי־זין גרעיניים מדי יום ביומו. וברצוני לשאולך שאלות מספר.

סאלום לבקרתה של הצני־קרב, גרמני

● כיצד תזהיר את כל יחידותיך־הקדמיות מפני מהלומה גרעינית העומדת להתבצע עלי־ידי צדך־אתה? באם לא יהיה ביכולתך לעשות זאת — ימנע הדבר בעד שימוש בכלי־זין גרעיניים על־ידי צדך — פרט על בסיס של תכנון והכנה מפורטים ומדוקקים מבעוד־מועד, או עמוק בעורף האויב — ואנוסים תהיו לותר על כל „מטרות־הודמנות“ ועל מה שניתן אולי לכנותו „מטרות־חירום“.

● כיצד תפיח באנשיך — שיהיו, כמשוער, מאיכות ממוצעת — את הרוח הדרושה כדי לעמוד למול איום של הכחדה סיטונית — וכן העוז והתוקף הדרושים כדי להוסיף ולהתמיד בתפקידם לנוכח אבידות כבדות מאוד ליחידות־שכנות?

● כיצד תמנע יחידותיך מלהתערב בכוחות האויב — דבר שיכבול את ידיך משימוש בכלי־הזין הגרעיניים שלך? ● כיצד תפתור את הדרישות הנוגדות של ריכוז כוח, לביצוע משימה באורח „מקובל“ — לנוכח דרישת הפיזור והפריסה?

● כיצד תמנע יחידותיך, או חלקים מהן, מלנוע לתוך אזורי קרינה שנוצרה עקב פעולות נשק־גרעיני?

● כיצד הנך מזין ומוציא כוחות גדולים ומגושמים אלה חי־שמהר מאיזור גדול הנתון בסכנת מהלומה־אטומית — או מאיזור שנוגע בפועל בנשורת?

● כיצד אתה מפנה את המאות הרבות של נפגעים, שנגרמו ב־רגע על־ידי כלי־הזין הגרעיניים, או הכימיים, של האויב?

● כיצד משיג הנך בשדה־הקרב (ולא פעם־אחת — אלא שוב ושוב) אותן חבורות גדולות־מאוד של אנשים (או אף יחידות שלמות) שהנן הכרחיות למילוי מקום הנפגעים ביחידות־הלוחמות?

● כיצד מסתיר אתה (ובדרך זו — מבטיח מפני השמדה) את מוצבי־הפיקוד הגדולים, הבלתי־גיידים, ואת מתקני־הקשר הדרושים בשביל לשלוט בכוחות אלה?

● כיצד מזיו אתה ממקום למקום את כמויות האספקה העצומות, הדרושות לך, על-פני שטחים של השמה אטומית כוללת?

נקל למדי להעביר מבט לאורך רשימת השאלות (ואת הרשימה מה אפשר להאריך בשיעור ניכר) — ולהשיב במשיכת-כתפיים בלבד; אך אם תתאמץ באמונה להשיב עליהן, להגיע לידי פתרון שיהיה באמת בר-ביצוע — כי אז חזקה עליך שתעבור את כל שעוה-הערב שלך...

על כן שומה עלינו להתחיל בדיון מנקודת-המוצא הראשונה ביותר: מה טיבו של כוח לו אנו זקוקים בשביל לזכות בקרב-קרקע? כפי שציננת, אין לי כל פתרון ודאי. אני מעלה נושא זה פשוט משום שיש הכרח לעוררו, לגלגל בו, ולהתפלמס עליו במרץ בחוגי טובי הקצינים שלנו — ומתהליך זה אמנם יתכן שיבשיל ויעלה פתרון. אשתדל להתוות את קוויה-הכלליים של הבעיה; ואף בזאת, בהכרח, לא תהא תמונתי שלמה.

אספקת התחנות הסבירות

ראשית, אציג את ההנחות הסבירות דלהלן:

לכליזון אטומיים, ולכליזון כימיים מסוימים, תהיה בודאי השפעה הרסנית באם יוטלו במדויק על גייסות שלא קיבלו אתראה מספקת ולא התכוננו בשלמות. לא נציין כאן את ההשערות-ההנחות האחרות — שהנן אף הן, בדומה לזו, מובנות-מאליהן. אלא שאת זו הכרחי לציין — וזאת בגלל הנטיה המפתיעה להתעלם ממנה. אכן, כליזון אטומיים באמת פוגעים ומחבלים בבני-אדם.

נניח כי לכל צד יהיו ששה או שמונה כליזון גרעיניים בחזית-דיביזיה במשך יום של לחימה עזה; עבודת המטה, גילוי מטרות ואיכוןן, אתראת גייסות, אבטחת גייסות, תנועת גייסות, פינוי נפגעים, השתלטות על הריסות, אספקה-מחדש בתנאי שדה-הקרב, וכל התהליכים הקשורים-באלה — נגזר יהיה עליהם לעמוד במבחנו של מצב בו מופעלת כמות זו של כליזון גרעיניים, כשהמבחן הוא כיצד להפעיל ביעילות-מירבית את כליזונך אחת — ו"לספוג" את מכת כליזוניו של האויב תוך השתבשות-מזערית. אם צד אחד יגשים בפועל את היכולת הזאת — ואילו הצד האחר לא ישיג זאת — לא יקשה אזי לנבא את התוצאה.

לחכשולים — שמאז-ומתמיד היו גורם חיוני בלחימה — תיודע חשיבות גדולה-עוד-יותר; שכן הנשק האטומי ייצור, ללא כל אתראה-מראש, מכשולים חדשים, הגדולים מכל אלה שנגזר עלינו לעמוד בפניהם בעבר. כיצד, למשל, מתספק אתה דיביזיה "מקובלת", הנמצאת בעבר-ההוא של מיצר (או של מיצרים אחדים) — ובתוך טוחם של כלי-הזון הגרעיניים של האויב? על יסוד איזה תכנון תוכל להעזי להניע כוחות גדולים על פני נהר בעל-מידות, בעת שכלי-הזון של האויב יוכלו בודאות להרוס כל גשר שתשאיר מאחוריך? נהר, בצה או רכס-הרים בעורפם הקרוב של כוחותיך, יהיו מסוכנים יותר מאשר אותו תואישטח עצמו, באם יימצא בחזית כוחותיך.

מטוסי-תובלה כבדים, "מקובלים" אינם יכולים עוד להעביר גייסות או אספקה, אם לשם כך עליהם לטוס מעל לאויב

החמוש בכליזון מעודני-שכלול. שכן, טיילי קרקע-אוויר לא יניחו למטוסים לעבור.

הדרישות המופנות אל אומץ-לבם, אימונם ויומתם של גייסות-לוחמים, תהיינה גדולות מאוד. וכאן יהיה זה "לענין" אם נשתדל להגיע אף לידי סיכום גלוי-לב בענין טיבו ואיכותו של החייל הממוצע. בנדון זה נוכל להישען רק על חות-דעת המבוססת על נסיון. דעתי-של, שאת היסוד בשבילה ליקטתי לא רק מן הנסיון אלא גם משיחות מקיפות עם קצינים אחרים רבים, — בנוסף לקריאת, "דוחי-לאחר-קרב" (שבדרך-כלל, מודה אני, אין לסמוך עליהם הרבה), וספרים כגון אלה של הגנרל ס.ל.א. מרשל — דעתי היא שרק אחוז קטן מן הפלוגה הממוצעת הוא המבצע-בפועל אחוז גדול-מאוד של מעשה-הלחימה. אחד ממפקדי הגדודים-הרגליים המעולים ביותר שהכרתי מעודי, ואשר זכה ל"מדליית-הכבוד של הקונגרס" * ואשר נפצע פעמים רבות במלחמת-העולם השנייה, סיפר לי כי לכד את יעדיו עם קומץ קטן בלבד מאנשיו; הנותרים לא תרמו כמעט ולא-כלום למאמץ-הלחימה. תעודותיו של מיניסטריון-הצבא האמריקני מעידות כי בקרב חלק גדול מן החיילים אינם יורים ברובהם, ויהיה המצב אשר יהיה. דבר זה, אם-כן, מעורר את השאלה אם החייל הממוצע שוה את הטרחה לקיימו ב"קצה ההוא" של קראספקה ארוך וקשה-להחריד.

השאלה, מה מהוה את מידת-ההגנה הבאה-בשבון על תואי או יעד זה או אחר — ראויה היא כי נבחון אותה מחדש בחינה רצינית. למשל, בשביל לספק את הדרישות של "החוקה" בגבעה — האם עלינו לשבת עליה ישיבה-פיסית? בטרם תמהר-רמדי במתן התשובה — זכור-נא כי אויב בעל כליזון אטומיים יכול להרוס, או לנטרל, כל מה שתציב על גבעה זו, ויהיה אשר יהיה מספר האנשים שיימצאו שם. זוהי אחת מסתירות-היסוד שעלינו לעמוד בפניהן: בכל לוחמה, פרט לקרב-עמדות בלתי-נייד עד מאוד, ככל שהננו מחזיקים בקטע-שטח מסוים ביתר עצמה-מספרית — כן "מוזמנת" עלינו ביתר-שאת השמדה גרעינית על ראש חיל-המצב הנמצא שם. אך שמא עלינו להודות בכך שבאמץ צעות "החוקה" פיסית אין אנו יכולים להחזיק החזקה-נאמנה בשום דבר — וכי עלינו להסתפק, פשוט, ביכולת למנוע כיבוש שטח על-ידי האויב? אם כך הדבר — כי אז חייבת תפיסתנו-הכוללת בענין ההגנה לעבור תמורה רדיקלית.

נפחה ותכליתיותה של אש-סיוע אטומית אינם תלויים במימדי היחידה הזוכה לסיוע — ממש כפי שאין נפחו של ריכוז-אש ארטילרי שהונחת תלוי בדרגתו של קציני-התצפית-הקדמי שהזמינו. ברור בעליל כי הגורמים בהם תלויים באמת שניים אלה הם: איכותם ומהירות-היענותם של אמצעי-ההנחחה; יכולתה של היחידה המסתייעת לגלות מטרות ולאכנסן; וביי-כולתה של היחידה המקבלת-סיוע לקבל את הסיוע; דהיינו — לאבטח עצמה בפני תוצאותיו, ולנצל את פרי-פגיעותיו.

אפילו ישתמשו בכליזון אטומיים ביד-רחבה, הרי צורה כלשהי של התקפה "מקובלת" תופעל אף היא — לבדה, או בשילוב עם כליזון גרעיניים. על כן שומה עלינו לקיים

* מקביל בצבא-ארה"ב, בערך, למעמדו של "צלבי-ויקטוריה" בצבא הבריטי. — המערה.

האטום להשואת עצמת-ההרג של אגד-לוחם קטן עם זו של הגדול.

למול אויב שהחלטתו נחושה „להחניק“ את קווי-האספקה בכלי-זון אטומיים — אי-אפשר לתמוך תמיכה לוגיסטית ביחידות גדולות. הנמצאות באזורים הקדמיים, בשטחי-קרקע קשים, או בעברו-הרחוק של נהר. הנחה זו — אם מקבלים אותה — הריהי הרת מסכנות מחייבות-למדני.

הדרישות שתהינה מוצגות כלפי היחידות שבאזורים-קדמיים — באשר לתעוזה, יומן, כושר-חמיקה וסגולת ההגבה-המהירה — כולן מצביעות על הצורך בכוחות קטנים, כוחות המורכבים מאנשים מצוידים-להפליא, מובחרים: חדורי מניעים חזקים ומאומנים אימון עילאי. הרי הדגמה בולטת — לגבי ענין אחד מניירבים: אתראת גייסות. אם רוצים אנו שיהיה ביכולתנו להפעיל את כלי-הזון הגרעיניים שלנר-עצמנו באורח גמיש — כנאו שומה עלינו לדעת, במידת-דיוק ניכרת, היכן נמצאים כוחות-נוראנו, להיות מסוגלים להזהירם באופן מהיר ומהימן, ולהיות מסוגלים להוציאם חיש-מהר מאזורי-סכנה. וכאשר המדובר הוא בכוחות גדולים — ברור בעליל שאי-אפשר לעשות דברים אלה.

כבר ציינו כי רק חלק קטן-יחסית מבין החיילים הלוחמים — הוא העושה את רובה של הלחימה. אלה הם אותם חיילים להם אנו זקוקים ביחידות הלוחמות הקדמיות. בשביל לאכנסם ולזהותם — עומדים לרשותנו בחני-הכושר וההגבה, המכוונים לגילויים של סוגי-היומן הבסיסיים ושל היכולת ללמוד קורסים מיוחדים, — כגון קורס-צניחה-בסיסי, קורס-ריינג'רים (בנוסח אימון „קומנדו“) ואימון צות-חבלה-לחית-חיתית של צי-המלחמה — קובעים את מידת חוק-מניעיו של האיש למילוי תפקידו. את מידת אומץ-לבו וכושר-סבלו-והתמדתו, משלושה קורסים אלה — הפחות מפרך הוא קורס-הצניחה-בסיסי; אך גם הוא מציג תביעות תמורות-דין בשביל לפסול אנשים בלתי-רצויים רבים; ובוגרי קורס זה טיפחו בקרבם מניעים חזקים-להפליא לקראת חיי חילה-צבא והתחילות. הוא הדין לגבי אימון צות-חבלה-התמימית של הצי המוציא „אנשי צפרדע“ בעלי יומן, אומץ-לב ודביקות רבים — וזאת באמצעות ביחון פיסי, שכלי ונפשי מפרך-מאוד, וסילוקם ללא-רחם של אלה שכושרם פחות.

תפסול „חבורת-לחימה“

אשתדל עתה לגולל תמונת מצב שבו יכולות קבוצות (שמה נקרא להן: „חבורת-לחימה“?) אחדות — נאמר, שלוש — אשר כל אחת מהן מונה כחמישים איש נבחרים, להתחבר בפיאטה-הקדמית של מערכה-אטומית ולפעול באופן כזה, שתיעשה בידן מלאכתה של „קבוצת-קרב“ שלמה. * ואין כלל צורך שחיילים אלה יעשו „מדי-חלל“ ו„קסדות-חלל“ דוקא! אכן, הייתי רוצה שהם יצוידו במיטב האבזורים הקלים של ציוד-קשר וציוד-אופטי (כשהדגש הוא בהתקני ראייה-לילית)

* אחד הביטויים האפשריים לתרגומו של המושג „Survival“ — המעור.

** הכונה כאן ל„קבוצת-הקרב“ שבמבנה של ה„דיביזיה-הפאנטומית“ האמריקנית (ממחציתן השניה של שנות-החמישים למאה) — „היחידה ש„בחצי-הדרך“ בין גודל לבין רגיונט, אשר מנתה כ-1,500 איש בקירוב. — המעור.

אמצעים שיאפשרו לנו להתמודד עם התוצאות האפשריות של התקפת-אויב בחזית-רחבה — ושל טקטיקת-ההסתננות שלו, כן, ברצוננו להיכנס לתוך שטח המוחזק על-ידי האויב, עלינו להיות מסוגלים „לטפל“ באותן מפלגותיו ועמדותיו אשר „אינן שוות“ את הפעלתם של כלי-זון אטומיים.

הכרחית לנו מערכת-אספקה שתהיה מהימנה במידה מתקבלת-עליה-דעת. רבות תהינה המסיבות בהן לא נוכל לסמוך על כך שיהא ביכולתנו להעביר מטעני טונות-מרובות אל אזור-הקדמי של הקרב — וזאת בגלל יכולתו של האויב להטיל המנעה על קווי-האספקה שלנו, באמצעות כלי-הזון הגרעיניים שלו.

ניידות, חמקנות, הסתה — הם שיהיו יקרים-מפז. ביחד עם היכולת לחבול באויב — הריהם חיוניים לכושר-ה„שרידה“, והמשך-הקיום, בשדה-הקרב האטומי. את השפעת כלי-זנשקנו יכולים אנו לנצל אך ורק באמצעות ניידותנו; וזו חייבת לכלול גם את היכולת לחצות מכשולים. רק על-ידי המקנות — שהיא עצמה מותנית בניידות, הטעיה והסתה — נוכל לקוות להימנע מלהציע בפני האויב מטרות אטומיות „משתלמות מאוד“ — ולחסוך לעצמנו אבידות ונזקים ללא-תקנה.

טרם ניתן לדעת באיזו מידה יוכלו מטוסי סיוע-קרוב להמשיך ולהתקיים כגורם בתנאי-הקרב הצפויים. אולם תהא זו שגיאה חמורה להנחית-מראש כי לא יוכלו להילחם — לפחות באזורי-מגע-הגייסות. נראה לי כי במלחמה הבאה יהיה בנמצא מטוס-הפצצות-זהבוקה מסוג כלשהו — כהשלמה שאי-לה-ערוך לארטיילריה — שיהיה מסייע לכוחות-הקרקע.

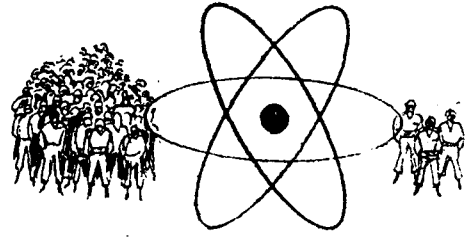
עד כאן — לא הצלחנו בנייתוחנו זה אלא לצייר תמונה שבה באים אנו כנדחקים ממילא לתוך פינה צרה; ולא חכמנו הרבה פרט להעלאת בקורת הרסנית המוכיחה כי המבנה וההלכה-הטקטית הנוכחיים שלנו לא יצלחו לטפל כדרוש בבעית לוחמת-קרקע אטומית. אין לדעת, שמא בכל זאת ישיגו זאת שינויים משניים-בלבד במבנה ובדוקטרינה. אני ודאי שאיני יודע — אך מסופקני האם יהא די בהם.

הכרזות האחרות — ממורות-רבות בצדן

עתה נציג-נא בפני עצמנו „ברירה-אחרת“, הכרוכה בתמורות-רבתי. כמובן, טרם „הישבת-עד-גמירה“ את כל המשתמע מתוך מצע זה; שכן משימה מעין-זו היתה מצויכה מאמציו של מטה-מתכנן לא-קטן. הצעתי העלה עליכן במחשבתכם שאלות רבות, שהתשובות עליהן אינן ניתנות כאן — מקצתן מחמת חוסר-מקום, ומקצתן משום שאיני יודע להשיב עליהן. אך לאחר מבוא-מתנצל זה — נתאמץ עתה לתמוך את סברותינו בהנמקות החזקות ביותר, ככל שנוכל לגייסן.

נראים הדברים כי בקרב-קרקע „אטומי-באמת“ חייבות היחידות שבסמוך, לפיאטה-הקדמית של איזור-הקרב להיות קטנות. יחידות קטנות, המצוידות (או מסתייעות) כזאת על-ידי אמצעי גילוי-ואיכון-מטרות ואמצעי-קשר — אפשר לתת להן אותה מידה של סיוע-אש אטומי כזו הניתנת ליחידות גדולות. בדיוק כפי שאבקה-שריפה שימש לפני מאות-שנים אחדות להגדלת יכולת-הלחימה של „האיש הקטן“ עד לשיעור יכולתו של האיש בעל הגוף המגודל — כך שימש

שיש בכוחו של המדע לספקם. גם נשקם — הכרחי שיהיה מעולה שבמעולה; וציודה של „חבורת-הלחימה“ צריך שיכלול כליזון אטומיים ונגד-מטוסיים נישאים ביד — והרי שני הדברים נראים כצפויים, באופן בטוח-למדי, לעתיד הקרוב — וכן כלי נגד-טנקי קצר-טוח, או שניים. ציוד קל-משקל



לגילוי ולאיכון של מטרות טוח-קרוב צריך להימצא במישרין בידי ה„חבורות“; ואילו ציוד כבד-יותר לאיכון מטרות יוכל להיות מופעל על-ידי יחידות-סיוע שבעורף — אולם עליו להיות מהיר-היענות לדרישותיה של „חבורת-הלחימה“.

„חבורת-הלחימה“ בת 50 האיש חייבת להיות מותאמת במידה שזה להסעה על-פני הקרקע או באויר. פרט להליקופטר-סויר אחד, או שניים, אין הליקופטרים צריכים להוות חלק אורגני ב„חבורת-הלחימה“. אולם אותם הליקופטרים אשר יסופקו לה חייבים להיות מן הדגם המתקדם ביותר, לא מטיפוסים רבים מדי ולא גדולים מדי, ומותאמים להעברת אנשים וכליזון. על ההליקופטרים להרים תרומה, כפי הצורך, לניידותה ולאבטחתה של ה„חבורה“, לאיכון-מטרות ולצרכי פיקוד וקישור.

בשעת קרב יש לתספק את „חבורת-הלחימה“ באמצעות תובלת-קרקע. ככל שהדבר יהיה ברי-ביצוע; אך תמיד חייבים הליקופטרים, שיסופקו על-ידי יחידות-סיוע בעורף, להיות נכונים ליטול על עצמם משימה זו.

יחידת-המסייעת צריכה לספק כלי-רכב לכשידרשו וכן להמציא ציוד ותספוק, ולבצע כל מלאכה מנהלית ולוגיסטית אחרת הדרושה בשביל לאפשר לדרג-הלוחם להקדיש את כל מרצו ללחימה. כל „חבורת-הלחימה“ חולשת על יחידות-סיוע משלה. בשביל שתוכל לטפל כראוי בציוד המורכב הדרוש ל„חבורת-הלחימה“, יהיה על „חבורת-הסיוע“ להיות בעלת מימדים הגונים-למדי. אכן, כאן רואים אנו היפוכו-הגמור, לכאורה, של הדגש (המקובל עתה) בצורך דוקא ביחידות כאלו שמספר אנשיהן יהיה „לפי מידת שוחת-השועל“; וזאת, משום שהטענה המונחת ביסוד הצעתנו זו היא כי על הדרגים-הלוחמים הקדמיים של צבא להיות קטנים — אך נבחרים מכל הבחינות; ואילו דרגי-הסיוע יכולים להיות גדולים, ככל הנדרש בשביל שיהיה בכוחם לערוב למידה גבוהה של „יעילות-גיבוי“. ואמנם, במקום „קבוצת-קרוב“ בת כ-1,500 איש קבענו שלוש „חבורות-הלחימה“ בנות כ-50 איש — שכל אחת מהן מסתייעת ב„חבורה-לוגיסטית“, אשר יתכן כי תמנה כ-100 איש. הוסיפו לזאת את החלק-היחסי בתוך שאר היחידות שתימצאנה מסייעות ל„חבורות-הלחימה“ — ויתכן כי יתגלה שאין להשיג חסכון גדול-מאוד בכוח-אדם. אלא שלא זאת היא מטרתנו. אנו מבקשים, בפשטות,

לנצל במירב-התכליתיות אותה עצמה בכוח-אדם המצויה בידנו.

כאשר מרשה זאת המצב, יכולים כלי-הרכב של „חבורת-הלחימה“ להישאר עמה באיזור-הקרוב הקדמי; אולם לעתים תכופות היא זה בלתי-אפשרי. על היחידה להיות מוכנה אזי להוסיף לחיות ולהילחם על הבסיס של הובלה ברגל ובאויר — ושל חידוש-אספקה באויר.

„חיל-פרשים אוירי“, יחידות משורינות, ארטילריה „מקובלת“, ויחידות טילי קרקע-קרקע וקרקע-אויר, צריכים לפעול במשולב עם „חבורת-הלחימה“ — שהן אשר תהוינה את מבנה-היסוד של הקרב. דיבויזה תכיל צירוף זה-א-ראחר של היסודות הבאים: 15—20 „חבורות-הלחימה“, יחידה משורינת קטנה, „חיל-פרשים אוירי“, ארטילריה „מקובלת“ שתוקצה לה ביד-נדיבה, טילים, ויחידות סיוע-לוגיסטי. הריני נמנע כאן במתכוון (ובשמחה) מלהיכנס לפרטי הארגון — נושא, שהויכוח עליו הופך תמיד לפולמוסי ומר.

שימוש בכוחות אויר ושריון

הנני משתמש כאן במונח „חיל-פרשים אוירי“ בשביל לציין אותן יחידות מסוג-חדש, אשר אורח תפעולן הטקטי יתבסס ביסוס-מירבי על יתרונות הננידות והגמישות היחידות-במינן של כלי-הטיס הקלים. במקרה שלנו, יחול המונח על אותם כלי-טיס, התקנים, ביחידות, אשר יופעלו לצורך ביצוע המשימות שהוטלו על יחידות אלו; לא רק למתן ניידות לרובאים והמקלענים המעטים-יחסית, כי אם גם לסיוע-אש ישיר, לתיקון אש ארטילריה וטילים, לקיום השליטה והפיקוד, לקשר, לבטחון, לסויר ולאספקה. התפתחויות חדשות בכלי-זין תתנה בידי „חיל-הפרשים האוירי“ עצמת-אש הרסנית-מאוד; וכוחות אלה אף יאכנו מטרות רבות לתפעול טילי קרקע-קרקע. את ההליקופטרים לסיוע-האש ניתן לחמש ברקטות ובמקלעים — או (אם נחליט לפתח את אלה) בצרורות-טילים החמושים ב„ראשי-נפץ“ נגד-טנקים, או נושאי חומר-נפץ-מרסק, או אף אטומיים. יש ביכולתו של „חיל-הפרשים האוירי“ לסייר, לשבש, להטריד ולהשמיד, להלן נעמוד עוד במיוחד על אחדות ממשיותיו המוגדרות-יותר. יחידות משורינות תופעלנה במידה שתתאפשר על-ידי התנאים — ובמיוחד, על-ידי המסיבות בהן תתנהל האספקה. אין מקום לפסק במידת-התועלת שבהן — באם רק נניח כי הן, ותובלתן, תוכלנה להתגבר על המכשולים שתמצאנה בפניהן בתנאי לוחמה-גרעינית; ברם, יחידות-טנקים — תכופות-מדי ניתן יהיה לחסמן, או להרעוב, באשר לדלק ותחמושת, באמצעות פיצוצים אטומיים שיכוונו אל מיצרי מעבר מהסוגים השונים. נכון אמנם שהליקופטרי-משא עשויים להטיס בנזין ותחמושת; אולם יחידות משורינות המקבלות אספקתן בדרך זו חייבות — בדומה ל„חבורת-הלחימה“ של רגלים — להקנות לעצמן את סגולת הקוטן.

ועתה — נוכל לבחון בקצרה למה, בעצם, יכולים אנו לצפות מכוחות כאלה מבחינת פעלם בקרב.

שלוש „חבורות-הלחימה“ בנות כ-50 איש (שנבחרו בחירה-מעולה, אומנו והוסגלו ביד-חרוצה, וצוידו בכליל-השלמות)

• „הסגלה“ — CONDITIONING

— אפשר לצפות כי תוכלנה, בהגנה, לאבטח שטח אשר כיום היו מקצים אותו ל"קבוצת-קרב" אין ספק בלבי כי ביכולתן לעשות זאת: כשלושתן אותם כלי-נשק קלים, ו"ציווד-גילוי" קל, אשר יש כיום ביכולת המדע לספקם — הגיבוי שיוכל להינתן להן על-ידי יחידות הסיוד-הלוחם



שבעורפן — והניידות הנובעת מסגולת-הקוטן. פלוגת הלי-קופטרים יחידה, בארגונה הנוכחי, תוכל להעביר את כל שלוש "חבורות-הלחימה" בהטס אחד; ואילו בשביל להעביר את "קבוצת-הקרב", במבנה כיום (ובלי כלי-רכב — והרי "קבוצת-הקרב" אינה יכולה לפעול בלי כלי-רכבה), נדרשים היו שמונה הטסים של פלוגת-הליקופטרים. בשביל להעביר אספקה לשלוש ה"חבורות" בהליקופטר יידרש רק קורט מאותה יכולת הטסת-האספקה אשר "קבוצת-הקרב" מצריכה.

הפקטיקה בהגנה

ועתה — שקל-ונא את הבעיות הכרוכות בהגנה על גבשושית קטנה, שבשבילה היתה "קבוצת-קרב", כפי שהנה כיום, מקצה מחלקה בת 45 איש — ואילו בארגון המוצע לא ניתן יהיה "לסחוט" לביצועה של מלאכה זו אלא חמישה אנשים בלבד. ברם, ציווד-הגילוי — חזקה-עליו שיספק לחמישה אלה אותה אתראה עצמה בענין התקפת-אויב ממשמשת-ובאה כפי שהיה מספקה למחלקה שלמה. וכן אש-הארטילריה — שהיא מעיקרה הגורמים של עצמה-הגנתית אמריקנית בקרב "מקובל" — תהיה אותה אש עצמה בסיוע לשני סוגי-הכוחות, בעלי מספר כה שונה. את כל המוקשים נגד-אדם מהסוג שנועד להנחה-חפוזה — באותה כמות אשר יש ביכולתה של התובלה המצויה לספקה — כוח-העבודה של חמישה אנשים מאפשר להניחם על-ינקלה. ואת נוכחותם — או את היעדרם — של החמישה יקשה על האויב לגלות. את האנשים האלה נקל יהיה להמרן — למען קיים הלכה-למעשה את עקרונות ההגנה-הניידת, או כדי לאפשר את הנחתתה של מהלומה-אטומית. לצורך הגנה על מערך-העמדות בכללותו. ניתן להניח, כי כל החמישה יילחמו בהשכל ובהחלטה-נחושה — בעוד שאחדים מבין 45 האנשים האחרים לא יעניקו למפקד-מחלקתם דבר זולת בעיות בתחום הלוגיסטיקה ורוח-הגייסות; וכן — כאבר-ראש. החמישה, בזכות אימונם, ישגו שגיאות מעטות-יותר; והרי השגיאות הן שקובעות כה תכופות את תוצאת הקרב. כל מכשרי-האלחוט, התקני-הגילוי וכלי-הזיון של החמישה יפעלו — הודות לרמה הגבוהה של סיוע-לוגיסטי

ותחזוקה הניתנים להם; והרי לא תמיד יהיה הדבר כך לגבי המחלקה.

מודה אני בכך כי במקרים ידועים לא יוכלו חמישה חיילים מובחרים אלה לבצע את אשר יוכלו לבצע 45 חיילים מסוג נחות-יותר; אולם בפעולות מרובות לא-פחות יוכלו להגיע להשג רב-יותר משל הללו. ובאורח יחסי, קל לתמרן את החמישה, לפקח עליהם, להזהירם — ולשגר אליהם אספקה.

אשידותיהם של סוגי-החיל השונים

בהגנה תוכלנה יחידות "חיל-הפרשים האוירי" להרים תרומה גדולה באשר לסיוע, הצבת מוצבי-חוץ ועמדות-תשמוע, וסיוע להם, אבטחת-אגפים, "תשגחת" על פערים במערך, הכוננת אש הארטילריה והטילים, מתן אש נגד-טנקים, והשהיית אותם מבקעי אויב אשר בלעדי "חיל-הפרשים האוירי" לא היה מתיצב על דרכם כל גורם-הגנה אחר. "חיל-הפרשים האוירי" — בקוטנו, קלותו וניידותו — ישמש "כוח-שותף" אידיאלי ל"חבורות-הלחימה" של חיל-הרגלים.

לארטילריה — היות ול"חבורות-הלחימה" לא תהיינה מרגימות — נודע-יהיה תפקיד חשוב עוד-יותר; או, בעצם, המשימה הכפולה של ארטילריה ומרגמות כאחד. אין זן בעיה שלא ניתן להתגבר עליה. ליחידות-טילים — אינו צפוי שינוי בתפקידיהן; אולם, כמובן, ככל שהטילים עצמם נעשים לנחות-תפעול יותר — כן תגדלנה לאין-שיעור גמישות הפעלתם-בקרב, ותכליתיותה. יחידות ארטילריה וטילים תהיינה זקוקות לכוחות אבטחה-מקומית, ולאבזרי-גילוי, משלהן.

כוחות-טנקים יופעלו במידה שניתן יהיה לקיים באיזור-הקדמי את האספקה ההכרחית בשבילם. תצמח מהם תועלת כבירה במצבי התקפת-נגד והגנה נגד-טנקים.

הגנה נגד-טנקים מחייבת תשומת-לב מיוחדת. במקרים מרובים, אם יכולים טנקי האויב להגיע אל איזור-הקרב — כי אז יכולים גם טנקי-נואנו לעשות זאת; וקרב-טנקים יתפתח כתוצאה מכך. אולם לא תמיד יקרה דבר מעין זה. וכאשר לא יימצאו טנקים שלנו באותו מקום — יהיה הכרח לקיים התנגדות ליחידות-הטנקים של האויב באמצעים אחרים.

הליקופטרים של "חיל-הפרשים האוירי", החמושים בטילים נ"ט, יתגלו בודאי במצבים כאלה כאמצעי-נגד תכליתי; ולצותי-הריסה של "חיל-הפרשים האוירי" תהיה היכולת לגזור השהיות על שריונו של האויב. ברשותה של כל "חבורת-לחימה" יהיו רק כלי-נשק נ"ט נישאים-ביד מעטים מאוד; ואותם כלים שיימצאו ברשותה — ודאי יהיו קצרי-טוח. לארטילריה — וביחוד כלים בני 155 מ"מ, ואלה הגדולים מזה — תהא נודעת השפעה מרתיעה לגבי שריון — וכן להתקפות מטוסי-קרב-ההפצה. כלי-זיון גרעיניים יופעלו במקרים בהם יתגלו כמתאימים; ובמצבים רבים יש בכוחם לנתק טנקי-אויב ממקור-האספקה שלהם.

הטקטיקה נגד-טנקים — שעה שהטנקים שלנו אינם בנמצא באיזור-הקדמי — תכלול שלושה אלה: הטרדה — השהיה — וגרימת מידת-ההרס גדולה ככל האפשר. עם חדירות לא-

* תצפית-השגחה — ביטוי המנסה למסור את הגון של המונח האמריקני "SURVEILLANCE" — המעורר

עמוקות של טנקי-אויב יהיה הכרח להשלים; אך השפעתן תהיה בודאי מוזיקה הרבה-פחות מאשר בתנאים של היום — וזאת בגלל היעדרן באיזור-הקדמי של מטרות „רכות” ופגיעות, ותודות ליכולתנו לשגר אספקה לכוחותינו הקדמיים באמצעות הליקופטר. „חבורות-לחימה” — בגלל היותן מטרות קטנות בלבד, ובשל כושר-החמיקה שלהן — לא תסבלנה ודאי אבידות מכריעות מהתקפת-טנקים, הגם שאין ביכולתן לחסום מעבר בפני טנקים. לאותו זמן שטנקי-האויב יגיעו לאזורים התפוסים בידי יחידות הסייע-הלוחם שלנו, יוכלו כבר הטנקים שלנו לאסור עליהם קרב; שהרי עלינו להניח כי אם תהיינה ארטילריה ויחידות-טילים מסוגלות לעשות דרכן לשם — ודאי וודאי. שגם הטנקים שלנו יוכלו לעשות זאת. עתה נעבור אל בעיה שהקוצים שבה מרובים יותר — המתקפה.

הסקיפה בהתקפה

הטקטיקה בהתקפה תכלול את הזזת „חבורות-הלחימה” קדימה, אל נקודות שנבחרו בתוך השטח התפוס עלידי האויב — נקודות אשר אבן-הבחון בבחירתן היתה כי יתאימו לאפשר ל„חבורות” לגרום לאויב את הנזק הגדול ביותר. אחדות מ„חבורות-הלחימה” אפשר שתגענה לשם בגלל, בנשוא אתן רק חלק מצידון, על-מנת שהשאר יומצא להן אחרי-כן באמצעות הליקופטר. כן יתכן להשתמש בצירוף של תנועה ברגל והטסה-בהליקופטר — כשההטסה באה רק להעביר את „חבורות” התוקפות, בור-אחר-זו, מעל למכשולים העיקריים. יקרו גם מקרים בהם ניתן יהיה להשתמש בתנועה ברכבי מנועי, ובמקרים אחרים יינתן להטיס „חבורות” אחדות בהליקופטרים הישר אל יעדיהן. בדרך כלל, יפלוסו כלי-זינון גרעיניים את הדרך לפני הדירות אלה. הליקופטרים הנם האמצעי הטוב ביותר לניצול פערים שנפערו בדרך זו.

בשקלנו את סוגיית ההתקפה, אין אנו חייבים להשוות את חמשת האנשים, שבכוח „מן הסוג החדש”, עם 45 אנשי המחלקה „המקובלת”. ראשית, הניידות, וקלות-האספקה של „חבורות-הלחימה” תאפשרנה שימוש רב הרבה-יותר בעקיפה. כאשר יש צורך לעקור יחידות-אויב משטח התפוס בידן, בלי להפעיל פיצוץ גרעיני — ומובן מאליה, שתכופות יהא צורך בכך — הרי הניידות (שוב!) היא שתאפשר ריכוז-כוח. לפיכך, תחת אשר כיום נקצה אולי שתי פלוגות המונות 300 חיילים בלתי-מיומנים יחסית, שרבים מהם אינם מצדיקים את נטל האספקה וההשגחה הכרוך בהם — נוכל להפעיל שתי „חבורות-לחימה” שתמנינה מאה חיילים מיומנים-מאוד. סיוע טילים ורטילריה — חלק עיקרי בעצמת-המתקפה הכוללת — יהיה, כמשוער, שזה לזה הדרוש לכוחות „מקובלים”. עשויים אתם להצביע על כך כי שתי „חבורות-לחימה” תהוינה חלקי-יחסי גדול-יותר מן הדיביזיה מן-הסוג-החדש, מאשר חלקן של שתי פלוגות בדיביזיה מהסוג „הישן”. אכן, כך יהא הדבר; אולם עלינו להביא בחשבון כיאות את גורמי ההסגלה והאימוץ, והדרכים שבאמצעותן אפשר יהיה להקל על מלאכת „חבורות-הלחימה” של הכוח החדש עלידי שיעור רב-יותר של סיוע (תוך דגש מיוחד בהסתת-גייסות בהליקופטרים, ובתספוק באמצעות הליקופטרים).

„חיל-הפרשים האוירי” יוכל להרים תרומה ניכרת-מאוד לתנופת ההתקפה — וזאת באמצעות פשיטות, תפיסת שטח-חינוי לפני הכוחות האחרים, סיוע, הגנת-אגפים — וכן הטרדתם והשהיתם של כוחות-האויב הנמצאים בתנועה, בין אם אלה יחידות נסוגות, ובין אם אלה עתודות.

פעמים מספר הזכרנו את התלות הגדולה בהליקופטר — אשר פגיעותו מעוררת תכופות ספיקות. הבה נכיר בתחילה בעובדה, שכל תפעול נרחב של כלי-טיס קלים בקרב יגרום, באורח בלתי-נמנע, לאבדן מספר גדול של כלי-טיס אלה. עלינו להתרגל למחשבה זו. במלחמה הבאה — שסבור אני כי אפשר יהיה לנהלה בתכליתיות מירבית אך ורק עלידי תפעול נרחב של כלי-טיס קלים — לא צריך אבדנו של כלי-טיס אחד, או אף אבדנם של אחדים, לעורר הודעות רבה-יותר מאשר אבדנו של מספר דומה של טנקים או נגמ"שים.

כגיטות שלא-חמיד טובות היא

תהיינה האבידות-בפועל אשר תהיינה — מכל מקום סבורני כי מצויה אי-הבנה רבה בענין פגיעותם של ההליקופטרים. הנסיון העומד לרשותנו בסוגיה זו אינו רחב-ביותר — על-אף שבמהלכן של מלחמת-העולם השנייה ומלחמת-קוריאה אירעו מקרים רבים בהם נורו כלי-טיס שלנו, ששימשו בתפקידי-תצפית. תוך כדי ביצוע 35,000 טיסות מבצעיות אל תוך אזורים המוחזקים בידי האויב, איבדו הצרפתים באפריקה, בשנות-התנסותם הראשונות בסוגיה זו, רק ששה הליקופטרים — מתוך ה-115 שנפגעו-בפועל באש-שנקיקל. לא נטעה הרבה אם נאמר, שאפילו כלי-טיס קלים נעים במהירות רבה יותר מכפי שהננו סבורים לרוב. זאת ועוד: בפני מקלעי-הקרקע (שמטרתם הרגילה הנה קרקעית), מציגים כלי-טיס אלה בעיה מיוחדת, באשר להגבהה וצידוד מהירים; את הטוח המדויק אל מטרה קטנה שבאוויר קשה מאוד לאמוד; עלידי טוסם בגבהי-מינום מעל לפני-האדמה, יכולים הליקופטרים להימצא רוב הזמן בקרבת מחפה — שמאחוריו יוכלו להסתתר מדי היפתח אש עליהם; ושוב, בהנמיכ-טוס מקטינים הם עד-מאוד את מספרם של כלי-הזינון של האויב שניתן יהיה להפעילם נגדם — וכן מונעים בעד גילוי-ם-הם עלידי מכ"מ אויב. יתר-על-כן: כלי-הטיס שבהם אנו דנים יכולים להחזיר אש — והדבר משנה מאוד את המצב. עלידי פיתוח ראוי של מכשירי-טיסה ואמצעי-ניווט שונים יכולים אנו להקנות לכלי-טיס זה את היכולת לטוס בגובה מועט אף בלילה ובמזג-אוויר רע; ולא זו בלבד, אלא שלמשימות רבות יצאו כלי-הטיס במתכון דוקא בתנאים כאלה, שכן עלידי כך יקטינו בהרבה את פגיעותם.

יתכן שהצד החשוב ביותר בענין זה של הפחתת פגיעות ההליקופטרים הוא זה: אפשר להקטינה עד למידה שניתן לשאת-בה; וזאת עלידי הנקיטה באורח-יפעולה הטקטיים והטכניים הנאותים. לאחר-ככלות-הכל, הרי החייל-הרגלי, המסתער על יעדו, מוגן מפני כדורי-האויב אך ורק עלידי חולצתו הדקה; הוא מגיע אל יעדו לא בכוח יכולתו „לספוג” נזק וחבלה, כי אם עלידי נקיטה בטקטיקה הנאותה. אף ההליקופטר יוכל לעשות זאת — ויגיע אל יעדו. כמאמר-

מכשולים ו"לדלג" מעליהם, תוכלנה "חבורות-לחימה" של רגלים ויחידות של "חיל-הפרשים האוירי" להפעיל ולפוצץ את כל מטעני-ההריסה והחבלה שהוכנו (כגון — בגשרים, במיצרי-הרים, וכיו"ב), ואף למקש את הדרכים מאחוריהן — מבלי לדאוג, כמו כיום, יותר-מדי לגורל הפלגות שנותרו עדיין ב"זנב" הנסיגה. וזהו יתרון עצום. שכן הודות לניידותם זו אפשר יהיה להשאיר במקומם כוחות הטרדה-ומארב — שיהיה ביכולתם אף להכונן אש ארטילריה וטילים — למשך זמן רב לאחר המועד-לנסיגה הנחשב לרגיל היום. אכן ערכו של מבנה-מוצע זה הוא בכך שיש ביכולתו להסב נזק מירבי לאויב במהיר שכמעט ולא יתבטא ביותר מאשר ויתור על שטח מסוים. ומכאן מגיעים אנו להרהורים בענין האפשרויות להשתמש בו כטקטיקה בטיסית, כראשית ההתנגדות לכוחות-תוקפים עדיפי-עצמה. אך, כמובן, כאמצעי-טקטי — אין בזה כל חידוש.

*

ובכן, הרי המסכת לפניכם. "תרגיל" מעין זה לעולם אינו משכנע-ביותר אלא אם כן משוכנע בו המחבר עצמו; ואילו אני מודה כי יש גם במסכת זו קטעים מעורפלים אחדים, שטרם שכנעתי עצמי בדיוקם. מכל מקום, ברי לי למדי שאי-אפשר לנצח בקרב-קרקע במלחמה אטומית, אלא באמצעות כוחות המאורגנים, מצוידים ומאומנים באורח מציאותי לתכלית זו. שכן יתכן שאפשר להפוך ספינה תלת-תרגנית לנושאת-מטוסים — אולם ספק אם תהיה זו נושאת-מטוסים טובה.

מוסגר אוסיף, כי יש ענין בעובדה ש-84 אחוזים מכלל אבידות האמריקנים בקוריאה נגרמו על-ידי רסיסי פגזים. והלא גייסות שיוטסו בכלי-טיס קלים מנמיכי-טוס יהיו בטוחים יחסית מהיפגעות באש ארטילריה, טילים ומרגמות. טנקים ישתתפו בהתקפה במידה שאפשר יהיה להביאם אל איזור קרבות-המגע ולספק להם סיוע. בשטח "שריוני" מובהק אפשר שהטנקים הם שיהוו את העצמה-העיקרית של ההתקפה — בעוד "חבורות-הלחימה" מסייעות להתקדמותם בכל האמצעים והדרכים שבידן. תפקידן של יחידות הארטילריה והטילים יהיה רגיל, פרט לכך שיתרון רבי-במיוחד יהיה כרוך עתה בטוח מוגדל. ** עלינו להביא בחשבון אפשרויות להטסת תותחים ומשגרי-טילים אל מעבר למכשולים, באמצעות הליקופטרים מסוג כבד-יותר; אפס, בנסיבות אלה לא קלה תהיה בעית תספוק התחמושת. בסוגיה זו של סיוע-אש — יוכל "חיל-הפרשים האוירי" לספק חלק מהסיוע הנדרש, בין בקליעים קטני-קוטר ובין בכבדי-קוטר, באמצעות הליקופטרים יורי-טילים. מטוסי קרב-הפצצה יתכן שיוכלו לספק חלק נכבד מסיוע-אש זה. כוחות אלה צריכים להיות בעלי יעילות יוצאת-מגדר-הרגיל בהסבת נזק לאויב חזקי-יותר ובהשחיתו, במהלכה של נסיגה כללית של כוחות-ינואנו. מכיון שנקל יהיה להתגבר על

* כולל רסיסי פצצות-מרגמה. — המערך.
** ראה: למשל, הידיעה ב"מערכות" חוב' קל"ט עמ' 53 על האמצעים המהפכניים להארכת טווחיהן של הארטילריה והמרגמות הסוביטיות.

